

Draga bralka, dragi bralec,

s pričujočo številko *Glasnika SED* obračamo še en list v bogati zgodovini naše cenjene revije. Kot glavnemu uredniku in Rebeki Kunej kot odgovorni urednici nama je v veselje in čast nadaljevati delo zvedavih ljudi, ki so njeno vsebino oblikovali že od davnega leta 1956. Nazadnje je več kot predano revijo urejala Tatjana Vokić Vojkovič in ob njej Bojan Knific, ki se jima novo uredništvo zahvaljuje za zagona polno zapuščino. Novo uredništvo sicer ni povsem novo, saj v njem ostajajo vsi preostali člani: Mateja Habinc, Martina Piko-Rustia in Anja Serec Hodžar. Na novo pa za jezik skrbi Saša Poljak Istenič, za katere natančnost si želim, da je nalezljiva.

Kaj reči o pričujoči številki, ki je nastala v jubilejnem letu, ob 40-letnici Slovenskega etnološkega društva? Predvsem upam, da se v njej odraža raznoterost in barvitost raziskovanj in snovanj v etnologiji, socialni in kulturni antropologiji ter folkloristiki. Morda še ne docela, a prav tega si s sourednico najbolj želiva: z vsako številko pokazati vsebinsko, metodološko, konceptualno, teoretsko in drugo bogastvo, ki ga premoremo v disciplini (oziroma disciplinah, kot pač raziskovalno polje družbeno-kulturnega človeka kdo razume). Ni torej naključje, da na naslednjih straneh avtorji spregovorijo tako o Sloveniji kot o drugih krajih (Albaniji, Argentini, Turčiji itn.) ter se problemsko lotevajo tako različnih tem, kot so nacionalizem in etničnost, zgodovina pravnega urejanja plesa, antropologija otrok in otroštva, vloga zakonodaje in etike v raziskovanju, antropologija upanja in evropeizacije, kritika neoliberalne ekonomije, pomen zgodovinske osebnosti ter popularna glasba in popularna kultura. Vsaj ko gre za to revijo, se zlahka podpišem pod *tutti frutti* s tisoč c(s)vetovi!

Vsebina pred nami je torej odraz uredniškega razumevanja *Glasnika SED* kot revije, ki je še posebej odprta za miš-maš, v katerem si stvari sledijo na videz brez repa in glave. A ni čisto res, da je kompozicija revije preprosto naključje. Namenoma je, na primer, na prvem mestu Razglabljanj besedilo o nacionalizmu, saj med drugim pokaže tudi na nevarnost avtohtonističnih idej, ki Drugemu odrekajo enako pravico do prebivanja na nekem ozemlju. Čeprav govori o Turčiji, nas – torej prebivalce Slovenije in sosedstva ter tukajšnje raziskovalke in raziskovalce – kot primer, ki daje misliti, še kako zadeva. Pravkar smo namreč v Sloveniji priča vznesenemu »teku nazaj«, kot Ivan Čolović duhovito poimenuje tekmovalnost, ki vlada med iskalci korenin narodov, da bi jih našli v čim bolj oddaljeni preteklosti. Slovenski avtohtonizem postaja vse glasnejši kot »znanstveni« diskurz, tj. podprt s »pravo znanostjo«, denimo genetiko, še več, postaja celo napadalen do etnoloških raziskav, ko zahteva ukinitve raziskovalne skupine Božidarja Jezernika, češ da njene raziskave zavajajo o starosti slovenskega naroda. Čeprav smo Jezernikovo knjigo *Nacionalizacija preteklosti* tako ali tako nameravali predstaviti kot izjemni znanstveni dosežek leta 2013 (podeljen v 2014), imamo zdaj še bolj tehten razlog, da to storimo. V reviji bomo premišljali marsikatero idejo, po možnosti čim bolj kritično tiste, ki družbo zastrupljajo. Imamo znanje in znanost, seveda pa tudi *Glasnik SED*, s katerimi je vredno spregovoriti glasno.

Številka pred nami je, glede na avtorice in avtorje (slednjih je tokrat resda malo, kar pa ni odraz kake uredniške politike), tudi relativno »mlada«. Nemara bi kdo celo utegnil reči, da je v *Glasniku SED* vse več študentskih objav. Resnica je bolj ta, da bo revija za študente ostala odprta, kot je bila doslej. Je pa zanimivo in poučno prebirati razprave »še neodkritih«. Skoznje ali drugače bomo skušali prostor odpreti tudi novim teorijam, ki se v svojih začetkih sicer lahko kažejo kot modne muhe, a se nemalokrat izkažejo kot potentni tokovi, ki dolbejo nove struge razvejane discipline. *Glasnik SED* gre v prihodnost optimističen.

Miha Kozorog,
glavni urednik